

TRACY DEONN

LEGENDBORN

MONDASZÜLÖTTEK

Dream
válogatás

Atizenhat éves Bree Matthews édesanyja halálos balesete után az Észak-Karolinai Egyetem különösen intelligens középiskolásoknak szóló bentlakásos programjába menekül az emlékek elől. Tökéletes megoldásnak tűnik – egészen addig, amíg az egyetemen töltött első estéjén tanúja nem lesz egy mágikus támadásnak: egy repülő démon emberi energiával táplálkozik.

Amikor a démont üldöző Mondaszülöttek titkos társasága megpróbálja kitörölni Bree emlékeit, nem járnak sikerrel, így a lány rájön, hogy ő maga is mágikus erővel rendelkezik. Egy felbukkanó emlék pedig világossá teszi: édesanyja halála mögött sokkal több rejlik, mint ami a rendőrségi jelentésben szerepel. Bree elhatározza, hogy az igazság érdekében bármit megtesz, ha kell, akár csatlakozik a Mondaszülöttekhez is.

Az önkéntes száműzetésbe vonult Mondaszülött, Nick segítségét kéri, és míg egyre közelebb kerülnek egymáshoz, a társaság titkai közül is egyre többet tudnak meg. De amikor rájönnek, hogy egy mágikus háború közeleg, Bree-nek el kell döntenie, meddig megy el az igazságért, és hogy a varázserejét a társaság felszámolására használja-e, vagy csatlakozik a küzdelmükhöz.

A KIRÁLY ASZTALÁNÁL
MINDNYÁJAN OTT LESZÜNK.
A VÉRVONAL A TÖRVÉNY.
MI ERRE ESKÜSZÜNK.

© Kathleen Hampton

TRACY DEONN

a Legendborn-sorozat díjnyertes New York Times bestsellerszerzője. Miután kommunikáció szakon megszerezte a mesterdiplomáját, dolgozott a színházi világban, a videójáték-gyártás és az ovisoktól a kis-kamaszokig terjedő korosztályok oktatásának területén. Amikor éppen nem ír, képregényeket és rajongói műveket olvas, újabb varázsvilágokról álmodik, és minden gyömbérizű dolgon rajta tartja a szemét.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.tracydeonn.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

Dream
válogatás

„A Mondaszülöttek lebilincselő, kiemelkedő modern fantasy történelemről és hatalomról, Deonn pedig olyan szerző, akire érdemes odafigyelni.” **KIERSTEN WHITE**

“Ez a történet mámorító és ámulatba ejtő: mély átérzéssel és sebezhetőséggel rezonál arra, hogy mit jelent olyan fiatal lánynak lenni, aki felfedezőútra indul saját mágijának nyomában. A szerző az első oldaltól kezdve magával ragadja az olvasót tökéletes tempójával, izgalmas cselekményvezetésével és olyan mesélőkészséggel, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. A regény egészen addig foglyul ejt, amíg oldalról oldalra felfedezed, hogy valójában felszabadítólag hat rád.”

LL MCKINNEY

„Igazán izgalmas és feszült fantasy ez a könyv, amely az Artúr-mondakört a déli fekete kultúrával szövi egybe olyan történetté, amitől egészen fellelkesültem. Már az elejétől megfogja az olvasókat, és egészen a végső, észbontó fordulatig ébren tartja a figyelmüket.”

KWAME MBALIA

Dream
válogatás

TRACY DEONN

LEGENDBORN
MONDASZÜLÖTTEK

— részlet —

Dream
válogatás

EGY ELSŐÉVES SZALAD át előttünk a sötétben, és a szikláról a holdfényes éjszakába veti magát.

Kiáltására álmos madarak rebbennek fel. A hang visszhangzik az Eno Kőfejtővel határos sziklafalon. Zseblámpák követik a fiút, ahogy a karjával csapkod, a lábával rúg, aztán egy hatalmas csobbanással a vízbe csapódik. A fenti sziklafalnál harminc egyetemista éljenez és ujjong, örömük átszüremlik a fenyőfákon. Mint egy mozgó csillagkép, kúp alakú fénysugarak barangolnak a tó felszínén. Mindenki visszatartja a lélegzetét. Minden szem a fiú utána kutat.

Várnak. Aztán a fiú üvöltve töri át a vízfelszínt, a tömeg pedig felrobban.

A sziklaugrás a déli fehér fiúk szórakozásának tökéletes receptje: vidéki vakmerőség, zseblámpás elővigyázatosság és merészség. Nem tudok félrenézni. Minden egyes futás láttán egy centivel közelebb araszolok a peremhez. Minden ugrás láttán, ami a semmibe vezet, minden egyes lebegő pillanat alatt a zuhanás előtt, a mellkasomban vad vágyakozás parázslik fel.

Elnyomom a vágyat. Bezárom. Bedesztkázom.

– Szerencsés, hogy nem törte el az átkozott lábát – mormolja Alice lágy hangon.

Fintorogva kukucskál át a perem fölött, figyel, ahogy a viogyorgó fiú megragadja a kiálló sziklát és a róla lógó indákat, hogy visszamásson a sziklafalon. Alice egyenes, szénfekete haja a halántékához tapad. Az augusztus végi meleg és a pára miatt ragacos a bőrünk. A hajamat magas kontyba kötöttem,

ezért átnyújtom Alice-nek a csuklómról levett extra gumit. Szótlanul veszi el, és lófarokba köti a haját.

– Olvastam erről a kőbányáról az idevezető úton. Néhány évente megsérül itt pár gyerekek, a sziklára esnek vagy megfulladnak. Mi biztos, hogy nem ugrunk, és egyébként is későre jár. Mennünk kéne.

– Miért? Mert csípnek a rovarok? – csapok le egy apró, pisláloló zümmögésre a karja mellett.

Alice rám szegezi a tekintetét.

– Nagyon gyenge terelési kísérlet. Nem illik egy legjobb barátnőhöz. Ki vagy rúgva.

Alice szociológiát akar tanulni, aztán talán jogi szakra megy. Tízéves korunk óta vallat. Én csak a szemem forgatom.

– Gyerekkorunk óta vagy ötvenszer rúgtál már ki, mint a legjobb barátnődet, és *állandóan* visszaveszel. Ez a munka szar. A HR egy rémálom.

– *És mégis* folyton visszajössz. Ez a bizonyíték, még ha közvetett is, hogy valójában élvezed a melót.

Vállat vonok.

– A fizetés jó.

– *Tudod*, miért nem tetszik ez nekem.

Igen. Nem mintha azt *terveztem* volna, hogy megszegem a szabályokat az első, campuson töltött éjszakánkon, de vacsora után pont lehetőség nyílt rá, Charlotte Simpsonnak köszönhetően, akit a Bentonville Középiskolából ismertünk. Charlotte bekukkantott a kollégiumi szobánkba, mielőtt még befejeztük volna a kicsomagolást, majd követelte, hogy csatlakozzunk hozzá, mert este szórakozni megy. Két előfelvételis év után, Charlotte idén hivatalosan is beiratkozott a Carolina Egyetemre, és a jelek szerint valamikor útközben bulizós csaj vált belőle.

Napközben az Eno River State Park túrázásra, kempingezésre és kajakozásra való, de ha a kapuk bezárása után surransz be – mint az összes srác, aki itt lóg éppen –, az valószínűleg birtokháborításnak minősül. Nem olyasmi, amiben általában benne lennék, de Charlotte elmagyarázta, hogy a tanítás első napja előtti este különleges. Hagyomány, hogy néhány fiatal és végzős bulit rendez a kőbányában. Vagyis ez a hagyomány? Elsőéves hallgatók ugranak le a szikla széléről az ásványi anyagokban gazdag tóba, ami a bánya közepén található. A park

Orange és Durham megyékben, az I-85-től északra fekszik, körülbelül huszonöt percre a Carolina campusától.

Charlotte hozott el minket a régi ezüst dzsipjén, Alice pedig mellettem, a hátsó ülésen kuporogva, egész végig a dolog szabályellenes jellegéről tartott kiselőadást.

Az ugró srác féktelen nevetése még a csobbanás előtt felér a sziklához. Nem emlékszem, mikor nevettem így utoljára.

– Nem tetszik, mert ezzel – kezdek drámai suttogásba – *megszegjük a szabályokat?*

Alice sötét szeme szikrázik a szemüvege mögött.

– Ha éjszaka rajtakapnak a campus területén kívül, az az EC-ből való *automatikus* kiutasítással jár.

– Várj csak, Hermione! Charlotte azt mondta, egy csomó diák csinálja ezt minden évben.

Egy másik ugró sprintel át az erdőn. Ő nagyobbab csobban. Éljenzés. Alice a többi diák felé bök.

– Azok ők. Mondd meg, *te* miért szeretnél itt lenni?

Mert nem vagyok képes csak ülni a szobánkban. Mert mióta anyám meghalt, létezik az énemnek egy része, ami törni-zúzni és sikoltani akar.

Megvonom a vállam.

– Mert hogyan is kezdhethéne méltóbb módon a kalandunkat, mint egy *kis* lázadással?

Alice nem értékeli a humoromat.

– Valaki lázadást mondott? – Charlotte csizmája alatt levelek és fenyőtűk ropognak. Az éles hang kéri a tücskök bűgása és a hangszórókból lüktető mély basszus dübörgéséből.

Megáll mellettem, és lerázza a válláról barna copfját.

– Ugrotok? Ez hagyomány – vigyorog. – Egyébként is vicces.

– Nem! – csúszik ki Alice száján. Charlotte valamit biztos lát az arcomon, mert a vigyora még szélesebbé válik, Alice pedig ezt mondja: – Bree...

– Nem egészségügyi pályára készülsz, Charlotte? – kérdezem. – Hogy lehetsz egyszerre ennyire okos és ilyen rossz hatással a környezetetre?

– Az egyetem már csak ilyen – vonja meg a vállát Charlotte. – Tele vagyunk okos figurákkal, akik rossz hatást gyakorolnak rád: a diákok felére legalábbis pont illik ez a leírás.

– Char? – hallatszik egy srác hangja az ágas-bogas magyalbokor mögül. Charlotte szélesen elmosolyodva fordul a magas, vörös hajú fiúhoz, aki épp félénk tart. Az egyik kezében piros műanyag poharat tart, a másikban zseblámpát.

– Szia, Maci! – dorombolja Charlotte, és kuncogva megcsókolja a srácot.

– Char? – szólok oda a grimaszoló Alice-nek.

Amikor a szerelmesek végre szétválnak, Charlotte integetve hív oda bennünket.

– Maci, a srácok földijeim, előfelvételisek. Bree és Alice. – Úgy csimpaszkodik a fiú karjába, mint egy koala. – Ő a pasim, csajok. Evan Cooper.

Evan elég sokáig bámul minket. Vajon mit gondol rólunk?

Alice tajvani-amerikai, alacsony és vékony, éber tekintettel és félig-meddig állandó vigyorral az arcán. Mindig úgy öltözködik, hogy „biztos, ami biztos” jó benyomást keltsen, és ma estére sötét farmert és pöttyös blúzt választott Peter Pan-gallérral. Mialatt Evan figyel, megigazítja kerek szemüvegét, és félénken integet.

Én 175 cm vagyok – *szerintem* elég nyúlánk ahhoz, hogy egyetemistának nézzenek –, és fekete a bőrröm. Anyám magas arccsontját és domborulatait, valamint apám telt ajkát örököltem. Régi farmert és pólót viselek. Nem vagyok félénk fajta.

Evan tágra nyitja a szemét, ahogy megnéz magának.

– Te vagy az a lány, akinek meghalt az édesanyja, igaz? Bree Matthews?

Ahogy a fájdalom szétfut bennem, azonnal falakat húzok magam köré. A halál alternatív univerzumot hozott létre, de három hónappal a történések után már megvannak az eszközeim arra, hogy ezt kezelni tudjam.

Charlotte Evan oldalába dőfi a könyökét, a szeme villámokat szór.

– Mi van? – emeli fel a kezét a srác.

– Miért kellett ezt mondanod?

– Sajnálom... – kezdi Evan, de Charlotte leinti, tekintetében bocsánatkérés ül.

A falaim kétféleképpen működnek: elrejtik mindazt, amit el kell rejtennem, és segítenek abban, hogy olyasmit mutassak, amit mutatnom kell. Különösen akkor hasznos, ha az emberek olyasmiket mondanak, mint *Őszinte részvétem*. Lelki szemeim

előtt a fal már meg is vastagodott. Erősebb, mint a fa, a vas, az acél. Annak kell lennie, mert tudom, mi következik: Charlotte és Evan mindjárt arról kezdenek hadoválni, mint mindenki más, amikor rájön, hogy éppen azzal a lánnyal beszélget, aki-nek meghalt az édesanyja.

Olyan, mint a gyászoló emberek vigasztalására kitalált bingó, kivéve, hogy ha az összes négyzetbe kerül valamilyen szám, akkor ebben a menetben mindenki veszít.

Charlotte felélénkül. *Na tessék, már kezd is...*

– Hogy bírod ezt az egészet? Tehetek érted valamit?

Dupla találat.

Melyek lennének a valódi válaszok erre a két kérdésre? Az *igazi* válaszok? *Szarul viselem* vagy *Nem*. Ehelyett azt mondom:

– Minden oké.

Senki sem akarja hallani az igazságot. Az *Őszinte részvéte*m-féle népség csak jól akarja érezni magát, ezért teszik fel ezeket az obligát kérdéseket. Pocsék egy játék.

– El sem tudom képzelni – mormolja Charlotte, és máris újabb mezőt ikszelt be a bingótáblán. El *tudnák* ők képzelni, csak nem akarják. Léteznek olyan igazságok, amelyekre csak a tragédiák taníthatnak meg bennünket. Az első, amit megtanultam, hogy amikor az emberek nyugtázzák a fájdalmadat, azt akarják, hogy a fájdalmad is nyugtázza őket. Valós időben kell ezt *megtapasztalniuk*, különben nem játszottad el a rád osztott szerepet.

Charlotte kék szeme mohón lesi, mikor csordul ki egy könnycsepp, mikor kezd el remegni az alsó ajkam, de a falam szilárdan áll, úgymint egyiket sem fogja megkapni. Evan lelkes tekintete a bánat és a szenvedés jeleire vadászik, de amikor felszegem az állam, és ránézek, elfordul tőlem.

Jó.

– *Őszinte részvéte*m a veszteség miatt.

Basszus!

Azokkal a szavakkal, amelyeket a legjobban gyűlölök, Evan megüti a főnyereményt.

Ami a veszteséget illeti: akkor veszítünk el valamit, ha kihagy az agyunk. Aztán megtaláljuk, amit elveszítettünk. De az anyám nem egyszerűen *elveszett*. Ő meghalt.

Régi Bree is meghalt, noha úgy teszek, mintha ez nem így lenne.

Új Bree az anyám halála utáni napon jött létre. Aznap este lefeküdtem aludni, és amikor felébredtem, hirtelen ő volt ott. Új Bree vett részt a temetésen. Új Bree volt ott, amikor a szomszédok bekopogtak az ajtón, hogy együttérzést és rakott brokkolit hozzanak. Új Bree volt ott, amikor a gyászolók végül hazamentek. Annak ellenére, hogy csak homályos részleteket tudok felidézni a kórházból – ami apám furcsán erkölcsös, gyászról szóló könyve alapján a traumára visszavezethető memóriavesztésnek köszönhető –, Új Bree ott volt. Ő az a nem kívánt szuvenir, amellyel a halál ajándékozott meg.

Lelki szemeim előtt Új Bree majdnem ugyanúgy néz ki, mint én. Magas, sportos, a bőre melegbarna, a válla szélesebb, mint az ideális lenne. De míg korábban sötét hajam a fejem tetején mindig kontyba kötöttem, Új Bree szabadon hordja az üstökét, ami úgy néz ki, mint valami élő tölgyfa lombkoronája. Míg az én szemem barna, az övé sötét okkersárga, bíbor és a kemencében olvadt vas obszidiánja, mert Új Bree állandóan robbanás közeli állapotban van. A legrosszabb az éjszaka, amikor ez a lény belülről tapad a bőrömrre, és a fájdalom elviselhetetlen. Együtt suttogunk, hogy *Sajnálom, anya. Minden az én hibám.* A mellkasomban él és lélegzik, egy szívdobbanással a saját életem és lélegzetem mögött, mint egy dühös visszhang.

Minden energiámra szükségem van ahhoz, hogy ne engedjem szabadjára.

Alice nem tud Új Breeről. Senki sem tud. Még az apám sem. *Különösen* apám nem tudhat róla.

Alice megköszörüli a torkát, és a hang hullámként törik meg a gondolataimban.

Mennyi ideig jártam egészen máshol? Egy percig? Kettőig? A három emberre összpontosítok. Az arcomon nem látszik semmi, felhúztam a falat. Evant idegessé teszi a csend, és kiböki:

– Egyébként a hajad *eszméletlen* vagány!

Tudom anélkül is, hogy ellenőrizném: a kontyomból kiugró fürtök szétállnak, az ég felé nyújtóznak a párás éjszakai levegőben. Dühbe gurulok, mert a hangneméből ítélve ez igazából nem bók, hanem egyfajta rácsodálkozás, hogy hú, de vicces a hajad, és ebben az a vicces furcsaság, hogy fekete vagyok, és a hajam is egy fekete nő haja. Nagyszerű!

Alice együttérző pillantást vet rám, amit Evan egyáltalán nem vesz észre, mert... mert csak.

– Azt hiszem, végeztünk. Mehetünk?

Charlotte elfintorodik.

– Már csak fél óra, ígérem. Meg akarom nézni a bulit.

– Igen! Gyertek, nézzétek meg, milyen gyorsan le tudok hajtani egy PBR sört! – karolja át Evan a barátánójét, és olyan gyorsan távozik vele, hogy tiltakozni sincs időnk.

Alice morog valamit az orra alatt, aztán utánuk indul, nagyokat lép a fák alatt magasra nőtt gyomnövények között. Többnyire őszi pánikfű és martilapu van itt. Anya „boszorkányfűnek” és „lófűnek” nevezte ezeket, amikor még életben volt és növényekről mesélt.

Alice már majdnem eléri a fák vonalát, amikor rájön, hogy nem követem.

– Nem jössz?

– Egy pillanat, mindjárt. Még meg akarok nézni néhány ugrást. – Hüvelykujjammal a vállam mögé mutatok.

Alice visszatrappol hozzám.

– Akkor én is itt maradok.

– Nem szükséges. Menj csak.

Alaposan megnéz magának, valószínűleg azt mérlegeli, higgyen-e nekem, vagy még erősködjön.

– Csak nézni akarod, de nem ugrasz, ugye?

– Csak nézem, és nem fogok ugrani.

– Matty!

A Matty a gyermekkori becenevem, a vezetéknevem rövidítése, de attól, hogy így hív, elfacsarodik a szívem. Az utóbbi időben mindig ilyen hatással vannak rám a régi emlékek, még azok is, amelyek egyébként nem is róla szólnak, és ki nem állhatom ezt az egészet. A látásom elhomályosul, könnybe lábad a szemem, pislognom kell, hogy ismét élesen lássam Alice sápadt arcát és a szemüvegét, amely állandóan lecsúszik az orra hegyére.

– Én... Tudom, hogy nem így képzeltük. Mármint azt, hogy milyen lesz a Carolinán. De... Azt hiszem, anyukád is elfogadta volna. Előbb-utóbb.

Magam elé meredek, próbálom kivenni a dolgokat, már amennyire a holdfény engedi. A tó túloldalán a fák fekete szegélyt képeznek a kőfejtő és a sötét ég között.

– Soha nem fogjuk megtudni.
– De...
– Mindig van egy *de*.
Megkeményedik a hangja.
– De ha itt lenne, nem hinném, hogy azt akarná... hogy...
– Mit?
– Hogy más emberré válj.
Belerúgok egy kavicsba.
– Hagyj magamra egy kicsit! Élvezd a partit! Nemsokára én is megyek.
Úgy néz rám, mintha a hangulatomat mérícskálné.
– Utálom a kis partikat. Az embernek folyamatosan erőlködni kell rajtuk.
Hunyorgok, a szavak ismerősen csengenek, de honnan?
– Te... te most Jane Austennel dobálózol?
Sötét szeme csillog.
– Ki is itt a bölcsész kocka? Aki feldobja a labdát vagy aki lecsapja?
– Várj csak! – Vidáman csóválom a fejem. – Ez meg a *Csillagok háborújából van*?
– Ne már... – vigyorog. – Egy új remény.
– Jöttök? – Charlotte testetlen hangja úgy hasít az erdőbe, mint valami nyíl. Alice szemében még mindig látszik egy csi-petnyi aggodalom, de megszorítja a kezem, mielőtt elindul.
Miután már nem hallom a cipője susogását az aljnövényzetben, fellélegzem. Előveszem a telefonom.

Hé, kölyök, te és Alice már berendezkedtetek?

A második sms tizenöt perccel később érkezett meg.

Tudom, hogy te vagy a mi bátor Breenk, aki készen áll arra, hogy lelépjen Bentonville-ből, de ne feledkezz meg rólunk, itthoni kisemberekről. Tedd büszkévé anyukádat! Hívj fel, ha tudsz! Szeretettel,
Apa.

Visszateszem a telefonom a zsebembe.

Készen álltam arra, hogy lelépjek Bentonville-ből, de ez nem bátorság. Először otthon akartam maradni. A történetek után az

tűnt volna helyesnek. De azok a hónapok, amelyeket apámmal töltöttem egy fedél alatt, elviselhetetlenné tették a szégyenemet. Mindketten ugyanaz az embert gyászoltuk, de az ő bánata merőben különbözött az enyémtől. Olyanok voltunk, mint fizikaórán a mágnesek: akármennyire is próbáljuk összenyomni az azonos pólusokat, azok nem engednek. Nem vagyok képes megérinteni apám bánatát. Nem is igazán akarom. Így végül eljöttem Bentonville-ből, mert nem mertem ott maradni.

A szikla mentén haladok, távol a tömegtől: a kőbánya tőlem balra van.

A nedves talaj- és fenyőillat minden lépésemnél felkavarodik. Ha elég mélyen veszem a levegőt, a csiszolt kő ásványos szaga tölti meg a torkomat. Egy lépéssel arrébb már nincs talaj a lábam alatt, elém tárul a tó teljes szélességében, vize visszatükrözi az eget, a csillagokat és az éjszakában rejlő lehetőségeket.

Innen már látom, hogyan vitték véghez mutatóanyagukat az ugrók: bármi is hasította ki a földet és a sziklákat a kőbánya kialakításához, harminc fokos szögben ásott. Az ugróknak ahhoz, hogy tökéletes alakítást nyújtsanak, gyorsan kell futniuk, és messzire kell ugraniuk. Nem habozhatnak egy pillanatig sem.

Elképzelem magam rohanás közben, úgy futok, mintha el akarnám érni a holdat. Mintha hátrahagyhatnám a haragot, a szégyent és a pletykát. Szinte érzem a finom égést az izmaimban, az édes és erős rohanást az ereimben, ahogy átvitorlázom a sziklák felett, át az ürességbe. Hirtelen Új Bree kavargó szikrája lövell ki a zsigereimből, mint egy lángoló inda. De ezúttal nem lökdösöm el magamtól. Kibontakozik a bordáim mögött, forró nyomása olyan erős, hogy úgy érzem, mindjárt felrobbanok.

Lényem egyik fele fel is *akar* robbanni.

– A helyedben nem tenném – riaszt meg a hátam mögül érkező fanyar hang. Néhány, a lombkoronában rejtőző madár is szárnyra kap tőle.

Nem hallottam, hogy bárki közeledne az aljnövényzeten keresztül, mégis ott áll egy magas, sötét hajú srác: lazán egy fa törzsének dől, mintha egész idő alatt ott lett volna. Két karja összefűzve a mellkasa előtt, és fekete katonai csizmába bújtatott lábai bokánál keresztezik egymást. Az arckifejezése azt

sugallja, hogy még a lenézéshez is lusta: mintha még arra sem lenne képes, hogy összegyűjtsön belőle egy tisztességes adagot.

– Bocsáss meg, hogy félbeszakítottalak! Úgy tűnt, mintha le akarnál ugrani a szikláról. Egyedül. A sötétben – hangsúlyozza.

A srác elképesztően gyönyörű. Az arca arisztokratikus és szögletes, arccsontja magasan ül, a bőre sápadt. A teste többi része mintha az árnyékból születne meg éppen: fekete a kabátja, a nadrágja, és hullámos haja is éjsötét: egy tincs a homlokába lóg. Még a fülhallgatója is fekete, egy-egy hajtincset pedig a fülé mögé tűrte. Nem lehet több, mint tizennyolc, a vonásai alapján mégsem tűnik olyan fiatalnak – talán az álla íve vagy az orra vonala miatt. Esetleg azért, mert túl rezignált.

A fiú, aki egyszerre tűnik fiatalnak és öregnek, csak egy pillanatig hagyja, hogy tanulmányozzam, aztán sárgásbarna szemében kihívás villan. Amikor a tekintetünk találkozik, szűrő sokk fut végig rajtam, tetőtől talpig: meglep a félelem. Nyelek egyet, elfordulok tőle.

– Képes lennék megcsinálni azt az ugrást.

Felhorkan.

– A sziklaugrás ostobaság.

– Téged meg ki kérdezett?

Meglehetősen önfejű vagyok, és ha más önfejű emberekkel találkozom, ez csak rosszabb. Márpedig ez a srác egyértelműen az a fajta.

Teszek egy lépést, így a jobbjára kerülök. Olyan gyorsan nyúl felém, mint valami macska, én azonban kicselezem, mielőtt el tudna kapni. Felhúzza a szemöldökét, megrándul a szája széle.

– Még sosem láttalak itt korábban. Új vagy?

– Én most lelépek innen. – Megfordulok, de a srác két pillanat múlva csatlakozik hozzám.

– Tudod, ki vagyok?

– Nem.

– Selwyn Kane.

A tekintetétől apró, láthatatlan elektromos szikrák táncolnak az arcomon. Hátrahőkölök, és felemelem a kezem: úgy tartom magam elé, mint egy pajzsot. Túl forró, túl erős ujjai

ráfonódnak a csuklómra. Bizsergés fut végig a karomon, egészen a könyökömig.

– Miért takartad el az arcod?

Erre nincs válaszem. Magamnak se tudom megmondani. Megpróbálom kiszabadítani a kezemet, de vasmarokkal szorít.

– Engedj el!

Selwyn szeme kissé elkerekedik, aztán megint összeszűkül: nincs hozzászokva, hogy kiabáljanak vele.

– *Érzel* valamit, amikor rád nézek?

– Mi van? – Megrántom a kezem, de továbbra is szorítja a csuklómat. – Nem.

– *Ne hazudj!*

– Nem hazudok.

– *Nyughass már!* – parancsol rám.

Felháborodás lángol fel a mellkasomban, de szokatlan tekintete az arcomra szegeződik. A harag azonnal el is hal.

– Furcsa. Azt gondoltam...

Hirtelen kiáltások törnek meg az éjszakát, de ezúttal nem a szikláról ugráló fiataloktól származnak. Mindketten az erdő felé fordulunk: a bulit azon túl, egy tisztáson rendezték. A kiabálás folytatódik, de nem olyan boldog, becsípett fajtának tűnik...

Valami halkan felmordul a fülem mellett. Összerándulok, amikor rájövök, hogy a hang a parancsolgató sráctól ered, aki nek az ujjai még mindig a csuklómat szorítják. Ahogy a fák felé bámul, a szája elégedett mosolyra görbül, felfedve két szemfogát, amelyek majdnem az alsó ajkáig érnek.

– Megvagy.

– Ki van meg? – kérdezem.

Selwyn megjéjed, mintha teljesen elfelejtette volna, hogy ott vagyok, aztán egy frusztrált nyögéssel elenged. Elindul, néma árnyékként veti be magát az erdőbe, a fák közé. Eltűnik a szemem elől, mielőtt még megnyikkanhatnék.

A buliból, tőlem balról ekkor döbönt sikoly száll fel. Közben jobb oldalt a sziklaugrók is kiabálni kezdenek: most ők is a tisztás felé futnak. Nekem pedig megfagy a vér az ereimben.

Alice.

A szívem úgy dobog, hogy majd' kiugrik a helyéből. Selwyn nyomába eredek, de amint a fák közé érek, a sötétben alig látom, hová lépek. Három lépést teszek meg mindössze, máris megbotlom, és belezuhanok egy szederbokorba. Az ágak megkarmolják a tenyeremet és a karomat. Remegve szívom be a levegőt. Várom, hogy a szemem alkalmazkodjon a sötétséghez. Felállok. Az egyetemisták üvöltését hallgatom. Azután az eremben lüktető adrenalinnak köszönhetően fél mérföldet megteszek a helyes irányba. Gyorsan, de óvatosan haladok. Vajon hogy a *fenébe* volt képes Selwyn olyan gyorsan mozogni az erdőben zseblámpa nélkül?

Mire a tisztásra érek, a buli már káoszba torkollott. Diákok tülekednek mindenfelé, hogy minél gyorsabban leérjenek a hosszú, keskeny ösvény végére, ahol egy kavicsos területen a parkoló autók állnak. A fák mögött felberregnek a kocsik motorjai, egyik a másik után.

Két srác küzd, hogy felemelje a hordókat a teherautó platójára, miközben egy kisebbfajta tömeg azzal próbál „segíteni” nekik, hogy egyenest a csapokból isznak. A tűz mellett egy húszfős csapat szurkol: ki a Solo poharát, ki a mobilját emeli a magasba. Bármi vagy bárki is legyen, amit néznek, az biztos nem Alice. Ő nyilván ugyanúgy engem keres, mint ahogy én őt. Előveszem a telefonomat, de nincsenek se nem fogadott hívások, se üzenetek. Biztos ki van borulva.

– Alice!

Végigpásztázom a tömeget. Charlotte copfját és pólóját, Evan vörös haját keresem, de nincsenek sehol. Egy majdnem csupas, csuromvizes diáklány tűnik fel mellettem.

– Alice Chen!

A tábortűz füstje sűrűn gomolyog a levegőben; alig látok valamit. Izzadok, kavargó testek között haladok előre, Alice nevét kiabálom.

Egy magas, szőke lány fintorog, amikor szinte belemászom az arcába, de én csak rámosolygok.

Gyönyörű, ahogy egy jól karbantartott tőr: éles, fényes és szögletes. Egy kicsit prúd. Alice zsánere. *A fenébe, hol lehet?*

– Mindenki kifelé, mielőtt valaki kihívja a zsarukat! – kiabál a lány.

A zsarukat?

Pont akkor pillantok fel, amikor a Solo poharakat szorongatók köre szétválik. Csak egy másodpercbe telik, de már látom, miért kezdtek korábban sikoltozni, és miért kerül szóba, hogy valaki kihívja a zsarukat: verekedés tört ki. Elég csúnya verekedés. Négy részeg, *hatalmas* természetű srác hempereg és fetreng a földön egy rakáson. Valószínűleg futballjátékosok az előszezonból, tele adrenalinnal, sörrel és ki tudja, még mi mással. Az egyik óriás a társa pólóját markolja: annyira széthúzta már az anyagot, hogy mindjárt szétszakad. A harmadik talpon van, és épp lendületet vesz, hogy hasba rúgja a negyedik fiút. Olyan, mintha gladiátorok harcát néznénk, csak páncél helyett izomrétegek borítják őket, a nyakuk olyan vastag, mint a combom, fegyverek helyett hatalmas, szezonnyertes, grapefruit nagyságú ökleikkel hadonásznak. Annyi füstöt és port szórnak a levegőbe, hogy alig veszem észre, de a fejük felett fény villózik és valami mozog.

Mi a fene?

Ott! Már megint ott van. A fiúk felett, a levegőben valami csillog és táncol. Egy zöldes-ezüstös valami, ami lebeg, lemerül és átlátszó, mint egy hologram.

Megpendül bennem egy emlék húrja. A fény csillogása, maga az *érzés*: elakad a lélegzetem.

Láttam már ilyet, de nem emlékszem, *hol...*

Lihegve fordulok a mellettem álló diákhhoz, egy nagy szemű fiúhoz Tar Heels pólóban.

– Látod azt?

– Úgy érted, azt, hogy a seggfejek a nagy semmiért harcolnak? – Megkocogtatja a telefonját. – Ja, mit gondolsz, miért videózom őket?

– Nem rájuk értettem, hanem a fényre. – A villódzásra mutatok. – Ott!

A fiú végigpásztázza a levegőt; aztán elkomorul az arckifejezése.

– Szívtál valamit?

– Gyerünk *már!* – A szőke lány áttolakszik a nézők körén, és csípőre tett kézzel megáll a harcosok és a tömeg közt. – Most már mindenki tűnjön innen!

A mellettem álló fiú integetni kezd.

– Menj arrébb, Tor, eltakarod a lényeket!

Tor a szemét forgatja.

– Neked is el kell menned innen, Dustin!

Gonosz pillantása a legtöbb bámézkodót megfutamítja.

De az a *valami* még mindig ott van a szőke lány feje felett. A szívem vadul zakatol, miközben újra szemügyre veszem azt a valamit. Vagy senki más nem vette észre az ezüstös masszát, ami a fiúk feje felett csapkod, vagy senki más nem látja. Hideg rettegés kúszik a gyomromba.

A gyász furcsa dolgokat tesz az ember elméjével. Ezzel tisztában vagyok. Egy reggel, pár héttel anya halála után, apám azt mondta, hogy főtt sajtos kukoricadara illatát érzi a tűzhely felől – a sajtos kukoricadara a kedvencem és anya specialitása volt.

Egyszer meg én hallottam, amikor kijöttem a szobámból, hogy anya a folyosón dúdolgat. Ez olyan hétköznapi és egyszerű volt, olyan rendszeres apróság, hogy egy pillanatra úgy tűnt, mintha az előző hetek csak egy rémálom részei lettek volna, és most ébredtem volna fel arra, hogy életben van. A halál gyorsabban mozog, mint az agyunk.

Kilélegzem az emlékeket, és szorosan becsukom a szemem, majd újra kinyitom. *Senki más nem látja ezt*, azt hiszem. Még egyszer végigpásztázom a csoportot. *Senki...*

Kivéve azt, aki a tűz túloldalán, két tölgyfa között rejtőzik. Selwyn Kane.

Felfelé néz, az arckifejezése számító. Bosszús. Éles szeme a *hol ott van, hol nincs ott* alakot figyeli. Hosszú ujjai rángatóznak, a rajtuk lévő ezüstgyűrűk villognak az árnyékban. Aztán minden előzmény nélkül, a kavargó füstön keresztül és a hullámzó tábortűz felett, Selwyn tekintete az enyémbe fúródik. Felsőhajt. Valójában *felsőhajt*, mintha most, hogy a hologram lény itt van, untatnám. A sértés áthatol a félelmemen. Még mindig a szemembe néz, az álla megrándul, és valami gonosz, láthatatlan elektromosság tekeredik rá a testemre, mint valami kötél. Hátraránt: távolabb a sráctól és attól a *valamitől*. Olyan erősen és olyan gyorsan húz, hogy majdnem elesem. Selwyn szája mozog, de nem hallom, mit mond. Próbálok ellenállni, de a kötél *nem enged*, feszítő fájdalom bomlik ki a testemben, mely egyetlen dolgot üzen:

Menj innen!

A szó úgy materializálódik az agyamban, mintha a saját ötletem lenne, amelyet egyszerűen elfelejttem.

A parancs a szemem mögött ég, és úgy visszhangzik, mint egy csengőszó, mélyen a mellkasomban, lassan már semmi mást nem hallok, csak ezt. Szédítő illatok tolokodnak be a számba és az orromba – egy kis füst és fahéj. Az érzés, hogy *muszáj* elindulnom, betölti a világom, amíg annyira el nem telek vele, hogy lecsukódik a szemhéjam.

Amikor újra kinyitom a szemem, már meg is fordultam: a parkoló felé nézek. A következő pillanatban elindulok.

MENJ EL! MOST!

Elindulok. Most.

Így tűnik helyesnek. Jónak. *A lehető legjobbnak.*

Mellettem Dustin gyalogol.

– Mennem kell.

Megrázza a fejét, mint aki nem érti, miért nem ment el korábban a buliról. Azon kapom magam, hogy egyetértően bólogatok. Tor azt mondta, hogy menjünk el, és azt kell tennünk, amit mond. Már a kavicsos úton járunk, a parkoló csak néhány perc séta a fák között.

Megbotlom egy ágban, egy fa törzsének támaszkodom, mielőtt elesnék: rücskös fenyőkéregre tapasztom a tenyerem. A szúró fájdalom, ami beledőf a már amúgy is sebes tenyerembe, áthatol a *Távozz* és a *Most* fűszerén. Mindkét szó szétfoszlik bennem. Ahelyett, hogy súlyként nehezedne rám, a parancs szúnyogként röpköd a koponyám körül.

Dustin már rég otthagyt.

Addig szívom magamba a levegőt, amíg a gondolataimat újra a sajátomnak érzem, amíg eléggé a testemben vagyok ahhoz, hogy érezzem a hátamra és a mellkasomra tapadó, izzadságtól nedves pamutpólót.

Emlékek emelkednek fel, mint buborékok az olajban, lassan és lomhán, míg végül felrobbannak, és megindul a színes filmvetítés.

Selwyn. Unott arckifejezése. A szája mozgott, a szavai mint a hideg szél, elsöpörték az *én* szándékomat, hogy maradjak, és

a helyére az ő távozásra készítő parancsát ültették. Az akarata körbetekerte a repülő valamiről szóló emlékeket, és porrá meg töredezett képek halmazává örölte, majd ezt a halmazt valami újjá rendezte: a tábornok felett egy jelentéktelen üres térré, ahol nem volt semmi.

De az új emlék nem *tűnik* valódinak; ez egy vékony, gyenge réteg, amelyet ezüstös füstből hoztak létre, alatta pedig látható a konkrét igazság.

Mindkettőnknek hamis emlékeket adott, de most már emlékszem az igazságra.

– *Lehetetlen...*

Egy hang szólal meg, mire bevetem magam egy fa mögé.

– Csak ez a négy van. A többi eljutott a parkolóig.

Tor az, a szőke lány, aki mindenkiel kiabált.

– Csinálhatjuk gyorsan? Randim van Sarah-val. Iszunk egyet a Tap Railnél.

– Sarah meg fogja érteni, ha késelem egy kicsit – válaszolja Selwyn. – Ez itt majdnem testet öltött. A biztonság kedvéért ki kellett törölnöm az utolsó két kölyök emlékeit.

Visszafojtom a zihálásomat. Mindketten a tisztáson állnak, húsz méterre.

Bármit is csinálnak, együtt dolgoznak. A fák között pont rálátok Torra és Selwynre, a tábornok körül köröznak és felfelé néznek. A sötétzöld alakzat is ott van az égen, még mindig villog. A négy részeg futballista biztosan teljesen *be van állva*, mert csak most térnek magukhoz. Felülnek, a mellkasuk hullámzik, arcuk véres, zavartnak néznek ki. Az egyik megpróbál felállni, de Selwyn egy szempillantás alatt ott terem mellette. A keze úgy csap le a srác vállára, mint egy üllő, olyan erősen és gyorsan kényszeríti térde a jóval nagyobb fiút, hogy hallom, ahogy a térde a földhöz csapódik. A fiú felüvölt a fájdalomtól, előrebukik, miközben én elnyomom a saját sikolyom.

– Haver! – kiabálja egy másik fiú.

– Fogd be! – rivall rá Selwyn. A sebesült srác küzd a szorításában, de Selwyn erőfeszítés nélkül tartja lent, anélkül, hogy akár ránézne. A tekintete folyamatosan a fejük felett villódzó valamit figyeli. Több fájdalmas lélegzetvétel után a fiú tompa nyögést ad ki magából.

– Ti, hárman, gyertek ti is ide!

A másik három fiú néma kétellyel néz össze.

– Most! – üvölti el magát Selwyn, és azok négykézláb mászva csatlakoznak sérült barátjukhoz.

Abban a pillanatban rájövök, hogy van választásom. Megkereshetem Alice-t és Charlotte-ot.

Alice betegre aggódhatja magát. Elmehetek, ahogy Selwyn parancsolta. Fel tudom húzni a falakat magam körül, bármi is történik itt ezekkel a sráccokkal, akiket nem is ismerek, akik egy olyan iskolába járnak, amelyet éppen csak elkezdtem. El tudom nyomni a kíváncsiságomat, mint Új Breet is. Mint ahogy a bánatomat is elrejtettem. Vagy maradhatok. Ha ez nem csak a gyász alkotta trükk, akkor mégis mi? Verejték folyik a homlokomon, csípi a szemem. Az ajkamba harapok, a lehetőségeimet mérlegelem.

– Amint eltüntettem őket az útból, a dolog is el fog tűnni – hallom meg Selwyn figyelmeztetését.

– Nem mondd? – morogja Tor szárazon.

– Hagyd későbbre a pampogást. Most csak vadássz!

Vadászat? Felgyorsul a lélegzetem.

– Fazék, vízforraló, fekete... – fújja Tor, és átnyúl a válla felett valamiért...

Nem látom, mi az.

Amikor ezüst füst jelenik meg a semmiből, már nem választhatok. Mint egy élőlény, úgy vonaglik és tekereg Selwyn körül, körbeöleli a karját és a mellkasát, elmossa a testét. Borostyán szeme csillog, tényleg *csillog* – mint két kicsi nap –, és sötét tincseinek a vége felkunkorodik. Kék és fehér lángok tűnnek fel rajtuk. Szabad kezének ujjai meghajlanak és eltorzulnak, mint ha magát a levegőt húznák és kavarnák. Lehetetlen, de most félelmetesebbnek és egyben szebbnek is látom, mint korábban.

Az ezüst füst körülveszi a fiúkat. Még csak nem is pislognak – mert nem látják. De én igen. Ahogy Selwyn és Tor is.

Amikor Tor visszalép, végre meglátom, mit tart a kezében: egy sötét, íves fémrudat. Csettint egyet, és a rúd íjjá görbül. Egy istenverte *íjjá*.

A fegyver láttán a focisták felkiáltanak, és elfarolnak a közeléből, mint a rákok.

Tor rájuk sem hederít. A rúd egyik végéből kihúzza az ezüst íjhúrt. Gyakorlott ujjakkal feszíti ki az íjat. Kipróbálja, mennyire rugalmas. A lány, akit korábban fontoskodónak neveztem, előhúz egy nyilat a lapockái között rejtőző tegezből, és anélkül,

hogy odanézne, az idegre illeszti. Mély levegőt vesz, és egy erőteljes mozdulattal felajzza az íjat, a nyílvevő végét pedig a füléig húzza.

Az egyik játékos remegő ujjal rámutat.

– Mi ez?

– Hová akarod? – Tor úgy kérdi, mintha a fiú meg sem szólt volna. Csak úgy feszülnek az izmok a bicepszén és az alkarján.

Selwyn hátrahajtja a fejét, végigméri a lényt.

– A szárnyába.

Tor céloz; a húr megfeszül.

– Add meg a jelet!

Csak egy szívdobbanásnyi idő telik el.

– Most!

Három dolog történik gyorsan egymás után:

Tor nyila kirepül.

Selwyn a fiúk felé lendül, széttárja a karját, és olyan szavakat mormol, amelyeket nem hallok.

A fiúk felállnak. Megkerülik a tábortüzet, és sorba rendeződve elindulnak felém.

Tor nyila átszúrja a csillogó valamit. Egy pillanatra szárnyakat látok a tábortűz füstjében. Egy puffanás... és a lény már a földön vonaglik, leveleket és piszkot szór szét, a nyíl fele kiáll belőle. Bármi is az, nem sokkal nagyobb, mint egy oposszum. És ugyanolyan dühös, mint egy ilyen kis állat. Megborzongok. Egy oposszum *szárnyakkal*.

A focisták odaérnek hozzám, én pedig meglapulok, ahogy elhaladnak mellettem. Kiráz a hideg, amikor látom, hogy néznek ki: a szájuk biggyedt, szemük réveteg. Úgy mozognak, mintha bedrogozták volna őket.

Így néztem ki én is?

Egy sikoly hasít a levegőbe, és visszarántja a figyelmemet Selwynre és Torra. Sziszegés hallatszik. Olyan hang, mintha fém csikorogna az üvegen.

– *Merlin...*

Zavartan pislogok. *Merlin, mint Artúr király történetében?*

Selwyn a Tor nyilától rángatózó, pislákoló lény felé indul. Őt tűvékony fénypont jelenik meg kinyújtott kezében. Amikor a csuklóját meglendíti, lándzsák csapódnak a földbe. A lény

felsikít; Selwyn úgy tűzte fel a talajra, mint egy gyújtó a pillangót. Halk kuncogása hallatán megborzongok.

– Nem akármilyen Merlin.

A lény fájdalomosan, dühösen sziszeg.

– *Királymágus!*

Selwyn elvigyorodik.

– Így már jobb.

Megdobban a szívem.

Mágus. *Varázslat.*

– Ez csak egy kicsi, Sel. – Tor durcásan újabb vesszőt helyez az idegre.

– Nem az számít, milyen kicsi – mond ellen Selwyn. Vagyis Sel. – Semmi keresnivalója itt.

A lény kétségbeesetten, csapkodva vergődik.

Sel csettint a nyelvével.

– Miért vagy itt, kicsi isel?

Az „isel”-t hosszú „e”-vel ejti ki, és gúnyosan felhorkan.

– *Kíváncsi Mondaszülött!* – Az isel szippantó hangot ad ki magából. – *Kíváncsi áru...*

Selwyn keményen a lény szárnyára tapos, mire az felvisít.

– Elég ebből. Miért vagy *te* itt?

– *Etetés!*

Sel a szemét forgatja.

– Igen, azt láttuk. Találtál magadnak egy szikra agressziót, és *addig szítottad*, amíg lakomává nem vált. Annyira el voltál foglalva azzal, hogy zabálj, hogy észre se vettél minket, pedig ott álltunk közvetlenül alattad. De ilyen messze a campustól? Hiszen gyenge, nyomorult lény vagy. Alig van tested. Biztosan könnyebb lenne ott enned, közelebb a kapudhoz, nem?

Csikorgó, ritmikus hang száll fel a földről, ahol az isel a csapdájában vergődik. Eltart egy ideig, míg rájövök, hogy nevet. Sel is meghallja, lebiggyeszi az ajkát.

– Mondtam valami vicceset?

– *Igenissss* – káromja az isel. – *Nagyon vicceset.*

– Akkor ki vele. Nem érünk rá egész éjszaka – fenyegetőzik Sel. – Vagyis inkább *te* nem érsz rá egész éjjel. Itt fogsz meghalni. Vagy nem jöttél még rá?

– *Nem az éééén kapum* – csikorog a lény.

Sel összeszorítja az állkapcsát.

– Hogy érted, hogy nem a te kapud?

A lény ismét felnevet, a hangja kong, és valahogy *nem odaválónak* tűnik. Sel Tor felé fordul.

Ő még mindig az iselre céloz, megrázza a fejét, vállat von. Egyikőjük sem tudja, mit jelent ez.

– *Nem az én kapum. Nem az én kapum.*

Sel minden előzetes figyelmeztetés nélkül, egyetlen kemény mozdulattal ökölbe szorítja a kezét.

Az izzó fénydárdák egymáshoz húzódnak. Gyors villanás, velőtrázó sikítás, majd a lény villogó alakja zöld porrá robban.

A lábam a földbe gyökerezik. *Meg fognak találni.* Túlságosan rémült vagyok ahhoz, hogy elmeneküljek.

– Lehet, hogy több is van belőle. – Tor leereszti az úját. Sel elgondolkodva billenti oldalra a fejét. – Sel? Hallottad, mit mondtam?

A srác ránéz a lányra.

– Hallottalak.

– Nos, vadászunk, vagy sem, Királymágus? – dörmögi Tor.

Sel a rejtekhelyemmel szemben lévő erdő felé fordul, hátából és vállából feszültség sugárzik. Döntésre jut.

– Vadászunk. – Mormol valamit, amit nem értek, és a korábbi ezüst füst visszatér, ott kavarog a tábortűz körül, míg a lányok el nem alszanak, sötétségbe borítva a tisztást. – Mozgás!

Visszatartom a lélegzetem, de Tor és Sel nem felém indulnak. Ehelyett belépnek az erdő azon részébe, amelyet Sel az előbb fürkészett. Megvárom, amíg a hangjuk elhal a távolban. Bár már nem kell attól félnem, hogy mit tennének, ha megtalálnának, beletelik némi időbe, mire úrrá leszek a végtagjaim remegésén. Végre teljesen eltűnnek.

Egy-két pillanatig csend van, majd a tücskök újra énekelni kezdenek. Nem is vettem észre, hogy abbahagyták.

A fejem feletti ágon egy madár halk, bizonytalan csiripelest hallat. Kifújom a levegőt, mint aki pontosan érti. Biztos vagyok benne, hogy tudom, hogyan érzik magukat: az isel olyan szörnyeteg volt, ami nem is létezhetne, egy olyan szörnyeteg, amely valahogy az emberekből táplálkozott, de Selwyn valami más... valami még rosszabb.

Az erdő minden élőlénye elrejtőzött előle.

Pár szívdobbanás erejéig még nem moccanok. Aztán viszont rohanni kezdek. Futok, amilyen gyorsan csak tudok, az árnyékon keresztül, és nem nézek vissza.

MIKÖZBEN ÁTROBOGOK A FÁK között, lelassulok: minden gondolatom a lehetetlen eltűnés körül forog.

Kék és piros villogók fénye töri meg az éjszakai égboltot, ettől pedig nehéz és savanyú rettegés kúszik a gyomromba. A Durham megyei seriff járőr kocsija vesztegel a parkolóban.

A barátaim mellette állnak, és a jegyzetömböt tartó seriff-helyettessel beszélgetnek.

Charlotte és a helyettes is észrevesz. A helyettes – egy negyvenes éveiben járó fehér férfi – becsukja a jegyzetfüzetét, és csípőre teszi a kezét, mintha emlékeztetni akarna rá, hogy nincs értelme menekülőre fognom. A másik oldalon ott a pisztolya.

Alice a többiek mögött bujkál, akár egy csendes árnyék: lehajtott fejjel áll.

Haja vastag, fekete függönyként esik előre, eltakarja az arcát. A látványtól elszorul a szívem.

Amikor odaérek az autóhoz, a seriffhelyettes Charlotte-ra pillant.

– Ez a barátnőd?

Charlotte bólint, majd gyorsan folytatja a magyarázkodást, és bocsánatot kér.

Odamegyek Alice-hez, és alaposan végigmérem.

– Jól vagy?

Nem válaszol, és nem néz a szemembe. A válla felé nyúlok, de hátralép, nem akarja, hogy megérintsem.

– Alice...

– Most, hogy mindannyian itt vagyunk... – szólal meg a seriffhelyettes, majd egy hosszúra nyúlt sóhajjal a volán felőli oldalról megkerüli a járőr kocsi (biztos vagyok benne, hogy szándékosan húzza az időt), és a motorháztetőre támaszkodik. – Miss Simpson, szabadon távozhat egy figyelmeztetéssel. Legközelebb nem kerülheti el a büntetőcédulát. Miss Chen és Miss...? – billenti a fejét várakozóan felém, miközben felvonja a szemöldökét.

Nyelek egyet, a szívem még mindig hangosan ver.

– Matthews.

– Aha. – A rendőrautó hátsó ülése felé biccent. – Mindketten velem jöttök.

Alice mellettem ül, és remeg a keze az ölében. A járőr kocsi izzó kék fényben úszó digitális órájára pillantok: 10:32. Tizenegy csendes percet töltöttünk az egyetemre vezető sötét, üres mellékúton.

Egyikünk sem ült még rendőrautóban. Olyan szaga van, mint a bőrnek és a fegyverolajnak és még valaminek, ami csípős és mentolos. A szemem az első ülések közötti pohártartóban egy Classic Wintergreen-ízű, kerek, zöld és fekete dobozú dohányszelencén akad meg. Ó... A fémhálós elválasztón túl egy poros laptopot látok a középső konzolhoz rögzítve. Alatta van egy halom elektromos berendezés: össze-vissza tekergőző vezetékek tárcsákkal és kapcsolókkal. A helyettes, akinek a névtábláján a „Norris” név díszeleg, addig babrál a rádióval, amíg a recsegő hangszóróból fel nem csendül a „Sweet Home Alabama”.

Tizenhat éves vagyok. Figyelek. Épp elégszer hallottam nagybácsik, unokatestvérek és a saját apám történeteit a rendőrökkel való összetűzésekről és arról, hogy mi történik, ha megállítanak. Láttam a videókat a neten. Attól, hogy itt ülök ebben az autóban összeszorul a szívem. Nem tudom, hogy van-e egyetlen fekete ember ebben az országban, aki 100 százalékos nyugalommal kijelentheti, hogy biztonságban érzi magát a rendőrség kezei között. Az elmúlt évek után nem valószínű. Valószínűleg sohanapján lesz ez így. Talán vannak néhányan, valahol, akik nem szorongának ilyen helyzetben, de az biztos, hogy én nem ismerem őket.

Alice úgy ül, mint aki karót nyelt, tekintete az ablakon kívülre szegeződik, az elsuhanó, árnyékos erdőt figyeli.

Az első ülésen Norris a hüvelykujjával kocogtatja a kormánykereket, és a kórossal dúdolja: „Uram, hazamegyek hozzád.”

– Alice – suttogom. – Valami történt...

– Nem állok szóba veled.

– Ne *már* – sziszegem. – A tábortűznél volt egy... *istenem*. Nem is tudom, hol kezdjem. A verekedés a miatt történt, azt hiszem.

– Elég a fecsegésből! – förmed rám Norris helyettes. A tükröből egyenesen rám mered. Felhúzza a szemöldökét, mintha azt mondaná, *Gyerünk, mondj valamit!* Lesütöm a szemem, másfelé nézek.

Néhány perc múlva Norris újra megszólal:

– Szóval, a Carolina. A srácom jelentkezett oda pár évvel ezelőtt, de nem került be. Nem könnyű bejutni abba a suliba. És drága is.

Egyikünk sem tudja, mit mondjon erre.

– Nektek hogy sikerült?

Mindketten habozunk. *Mi* hogy sikerült? A felvételi vagy a tandíj kifizetése? Alice válaszol először:

– Ösztöndíjas vagyok.

– És te, kis barátó? – Norris a tükörben rám szegezi a tekintetét. – Gondolom, szociális alapon.

Alice megmerevedik, én viszont kihúzom magam. Nem vagyok a *kis barátónője*, és nem szégyellem, hogy pénzügyi támogatást kapok, de nem ezt kérdezte...

– Ugye? – Ez van ráírva a gúnyos mosolyára.

– Kérdem eltem – préselem ki magamból összeszorított fokkal, pedig semmi köze hozzá.

Nevet.

– Hát persze.

A tehetetlen düh hullámokban csap át felettem. Próbálok lélegezni. Körmeimet a combomba vágom, feszült vagyok amiatt, amit nem mondhatok ki.

Néhány perc múlva az autó lelassul. Még mindig mérföldekre vagyunk a campustól, és nincs kereszteződés vagy autó a láthatáron, csak egy egyenes kétsávos út, amelyre rávetülnek a járőrközi fényszórói. Aztán meglátom, miért áll meg Norris. Két alak bukkan ki az út másik oldalán lévő fasorból. Ahogy

a járőr kocsi közelebb ér, a két ember felemeli a kezét, hogy el-
takarja a szemét. Norris megáll mellettük, lejjebb veszi a hang-
erőt, és lehúzza az ablakot.

– Késő van a sétatifikáláshoz, nem gondoljátok?

– Maga Norris, ugye?

A hang hallatán elsápadok.

Norris helyettes válla megfeszül.

– Kane. – A tekintete balra siklik. – Morgan. Sajnálom. Nem
ismertelek meg titeket.

Alice az ablakhoz támaszkodik, hogy jobban lássa őket: én
tudom, hogy Selwyn és Tor az. *Kíváncsi Mondaszülött!*

– Vettem észre – feleli Sel lágyan. Előrehajol, én pedig ki-
fejezéstelen arccal előrefordítom a tekintetem. Csak a szemem
sarkából látom, hogy egy pillanatig elidőzik rajtam a szeme,
aztán Alice-hez fordul. A figyelme lánggra lobbantja az idegei-
met. – Kóborlók a kőfejtőből?

– Ja... – bólint Norris. Habozik, majd megköszörüli a torkát.
– Aggódnom kéne valami miatt, ami azt a környéket illeti?

Selwyn felegyenesedik.

– Már nem.

– Örömmel hallom. – Norris kuncogása kényszeredett. Ide-
ges.

Norris tudja. Ő tudja.

– Ez minden? – kérdezi Sel szárazon.

Ha Norrist zavarja is, hogy őt, Durham megye seriffhelyet-
tesét, egy felnőtt férfit egy tizenéves suhanc úgy kezel, mintha
a főnöke lenne, nem mutatja ki.

– Csak visszaviszem ezt a kettőt az egyetemre.

Sel már el is fordult: közömbösen indul tovább az úton.

– Menjen akkor!

Menjen. Ez nem kérés. Nem javaslat. Hanem parancs.

Ami kevés biztonságérzetem volt még ebben az autóban, az
ettől a két szótól teljesen eltűnik.

Bármilyen magasabb entitásnak is tartozik engedelmesség-
gel Norris seriffhelyettes, ez a két tizenéves rangban felette áll.

Norris odaint Tornak, mielőtt a lány Sel után indulna; aztán
sebességbe kapcsolja a kocsi, és folytatja útját az UNC felé.

Egy perc múlva újra bekapcsolja a rádiót, és dúdolgatni
kezd. Összeszedem a bátorságomat, és a lehető legfinomabban
megfordulok, hogy kikukucskáljak a hátsó szélvédőn.

Tor és Sel már eltűntek.

Mellettem Alice hátradől az ülésen. Meg sem kísérelm a beszélgetést. Ha korábban nem tudtam, mit mondjak, akkor most, hogy már láttam, a bűnüldöző szervek hogyan kommunikálnak ezekkel az úgynevezett Mondaszülöttekkel, végképp nem tudom, mit mondhatnék.

Az út hátralévő részét azzal töltöm, hogy felidézem a saját szavaimat, amiket korábban Alice-nek mondtam: egyszerre könnyebbülök meg, és önt el a rémület. Megkönnyebbülök, mert nem mondtam semmit Norris jelenlétében, ami arra utalna, hogy tudom, mi történt valójában a kórbányában. Rémült pedig azért vagyok, mert szemtanúja voltam valaminek, amit nem kellett volna látnom, és ha Selwyn Kane akart volna bármit is tenni ez ellen, Norris helyettes nem állította volna meg.

Három gondolat kergeti egymást egész úton a fejemben az egyetlenig, amíg egyetlen szóban nem egyesül:

Varázslat. Igazi. Itt és most.

Norris az Old East előtt tesz ki minket, az előtt a történelmi épület előtt, amelyben az előfelvételizsek kaptak szállást. Egyetlen szó nélkül megyünk fel a lépcsőn a harmadikra. A szobában Alice villámgyorsan felveszi a pizsamáját, és anélkül mászik be az ágyába, hogy jó éjszakát kívánna. Tanácstalanul állok a szobánk közepén.

A szoba Alice felőli oldalán, az asztala feletti polcon egy sor bekeretezett fotó van a barátnőm öccséről, a húgairól és a szüleiről. Valami tajvani nyaraláson készültek a képek. A szülők már idejekorán bejelentették, hogy minden pénteken haza fogják vinni a kollégiumból, hogy a hétvégéket otthon tölthesse Bentonville-ben, de ez nem akadályozta meg abban, hogy úgy díszítse ki a szobát, mintha arra készülne, hogy állandóan itt fog lebzselni. Ma délelőtt néhány romantikus vígjátékokról szóló posztert is kitett a falra, és egy hat láb hosszú karácsonyi fényfüzért ragasztott az ágya fölé.

Az én oldalamon nincsenek képek. Nincsenek poszterek. Semmi, de semmi díszítés. Otthon a tűréshatáromat rég átlépve a fájdalom, amikor a gyerekkori otthonom folyosóin sétálva olyan fényképeket láttam, amelyeken anya él és mosolyog. Még a csecsebecséit is elrejtettem. A létezésének minden jele

a szívembe mart, így amikor eljött az ideje, hogy beköltözzünk Chapel Hillbe, elég kevés cuccot hoztam magammal. Csak néhány műanyag ládát könyvekkel és írószerekkel, egy bőrönd ruhát, a kedvenc cipőimet, a laptopom és a telefonom, meg egy dobozkat a piperecikkeimmel.

A ma esti történések után minden úgy néz ki, mint valami műtárgy egy másik világból, ahol nem létezik varázslat.

Igazi. Itt és most.

És három másik szó is csatlakozik az eddigiekhez: *Merlin. Királmágus. Mondaszülött.*

Nem számítok rá, hogy képes leszek elaludni, de azért be-mászom az ágyba. Gyerekkori képzelgések keverednek a pokoli valósággal, aminek ma este tanúja voltam.

Amikor kicsi voltam, imádtam a mágia *puszta* gondolatát is, azt a fajta mágiát, ami a *Percy Jacksonban* és a *Bűbájos boszorkákban* jelenik meg. Olykor a mágia olyan eszköznek tűnt, amely megkönnyítheti az életet. Valami, ami a lehetetlent *lehetségessé* teszi.

De az igazi mágia magában foglalja az emberekből *táplálkozó* lényeket is. Odabent egy kis hang azt súgja, hogy ha ezekre a lényekre vadásznak, akkor a Mondaszülötteknek jóknak kell lenniük.

Muszáj azoknak lenniük. De amikor az éjszaka átcúsúszik kora reggelbe, ez a hang elcsendesedik.

Mire elalszom, a fülemben visszhangok csengenek: a focus srác éles fájdalomkiáltása, ahogy Sel térdre kényszeríti; Dustin zavaros motyogása a parkoló felé menet; és az isel sikolya, amikor Sel elpusztította.

ALICE HANGJA ÉBRESZT.

– Mi van? – nyögök fel. Nagyon közel állok hozzá, hogy visszaaludjak és eszem ágában sincs küzdeni ellene.

– Ki az ágyból!

Alice teljesen felöltözve, keresztbe tett karral és szétvetett lábakkal áll előttem.

– A Dékáni Hivatalból telefonáltak. A dékán tizenöt perc múlva látni akar minket!

A szívem majd kiugrik a mellkasomból, a gondolataim száguldani kezdenek. Selwyn. A lény. A hazaút Norrisszal. *Varázslat*. Minden *valóságos volt*. Te jó ég, lehet, hogy a dékán is tudja? Ugyanúgy összejátszik Selwynnel és Torral, mint a rendőrség? Kezdek bepánikolni.

– Miért? – Nyelek egyet.

Alice szúrósan mered rám.

– Szerinted mégis miért?

Eltart egy hosszú pillanatig, míg rájövök, mit hihet: hogy ki fognak rúgni minket. Minket. Egyetlen mozdulattal kiugrom az ágyból. Alice sarkon fordul, és az arcán a düh és az aggodalom keverékével kiviharzik az ajtón.

– Én megyek is. El ne késs!

Becsapja az ajtót maga mögött.

A telefonomért nyúlok, és megtalálom Charlotte késő esti csoportos üzenetét.

AZTAKURVA... A rohadt életbe, ANNYIRA
SAJNÁLOM, csajok!! A zsernyákok még SOHA nem
jelentek meg egyetlen ilyen bulin sem! Küldjétek üzit,
ha ezt megkapjátok!!!!

Nem reagálok.

Aztán van egy nem fogadott hívás és hangposta egy számról, amelyet nem ismerek. Orange megyei körzetszám és egyetemi előhívó.

A nekem szóló hívás a Dékáni Hivatalból.

Tiszta ruhát keresek, és néhány perccel később már ki is lépek az ajtón, futok végig a folyosón, kettesével veszem a lépcsőfokokat lefelé. Beleütközöm a bejárati ajtó rácsába, és lebotorkálok a téglalapú épület oldalán lévő kőlépcsőn.

Tőlem jobbra diákok állnak hosszú sorban a Régi Kutat körülvevő vörös téglákon.

Szerencsét hozó kortyra várnak az első tanítási napjukon.

Odebb a területet öreg fák és alacsony bokrok szegélyezik. Akad egy északra néző konföderációs szobor is.

Átmegek az utcán, kereszülvágok a déli épület meg a régi Playmakers Színház között.

Amikor kilépek az árnyékukból, festői kilátás nyílik meg előttem a Polk Place-re, az egyetem főterére.

Olyan érzésem van, mintha a hétszáz hektáros campus visszabámulna rám.

A téglalap alakú pázsit mind a négy oldalán akadémiai épületek alkotják a határt, amelyeket a fűvön hosszan elnyúló, vörös téglából készült, egymást keresztező sétányok kiterjedt hálózata köt össze.

Ásító, kócos diákok tömege sodródik az udvaron, olyanok, mint valami vándormadár csapat. Néhányan emlékezetből tájékozódnak az egyetemen, a telefonjuk fölé hajolva. Mások párban vagy csapatosan mozognak: az étkező felé igyekeznek, hogy még nyolc előtt megreggelizhessenek. A késő nyár kora reggeli felhői tompa szürkébe öltöztetik az eget és a fák dús, zöld lombját sötétebbé színezik.

Ez a teljes campusnak valószínűleg csak a tizede, de még ez is sokkal nagyobb terület, mint amennyit eddig alkalmam volt bejárni. Beletelik egy percbre, mire kitalálom, merre kell mennem. Átnézem a telefonomon az egyetemi térképet, és ko-

cogva elindulok az alacsonyan lógó ködön és a harmatos fűvön keresztül a Hallgatói és Akadémiai Szolgáltatások épülete felé.

Az elmém sötét, zavaros konfettiként dobálja fel a tegnapi esti képeket.

El szeretném mondani Alice-nek, mi történt, de elhiszi-e vajon, hogy láttam egy aranszemű fiút, aki mágiát használ, hogy hipnotizálja a diákokat, és egy lányt, aki íjat és nyílvevesszőket cipel magával a farzsebében? És mi a helyzet a helyettessel? Talán az egész seriffhivatal benne van, és segít a dolgok eltuolásában.

Alice nem látta az iselt, de látta, hogy Selwyn úgy tesz, mintha leléptetné Norris helyettést. Biztos egyetért majd azzal, hogy ez nem igazán normális egy rendőrtiszt és egy tizenéves fiú között, de vajon hajlandó lenne leugrani a *nem normális* dolgok partjáról a teljesen félelmetes és végtelen ismeretlen óceánjába, amelyet *egyáltalán nem ismer?*

– Miss Matthews, Miss Chen, kérem, üljenek le!

McKinnon dékán pontosan úgy néz ki, mint egy exfutballista: széles vállán csak úgy feszül a kék csíkos ing varrása.

Hálás vagyok, amiért hellyel kínál, ezért gyorsan leülök. Legalább három centivel magasabb vagyok nála, még lapos sarkú cipőben is. És akkor a hajammal még nem is számoltam, amit magas kontyba tűztem fel. Az idősebb férfiak hajlamosak kényelmetlenül érezni magukat, amiért nem kell felnézni rájuk.

Néha azt kívánom, bárcsak összezsugorodhatnék valakivé, aki jobban illik a környezetébe.

A dékán megkerüli az íróasztalát, és leül a székébe. Az ablakon beeső napfény széles sávban terül el az asztalán, és fehér, kék meg arany színekben törik meg az ezüst névtáblán, amely ferdén ül mahagóni íróasztalának elülső szélén.

A dékán rákattint egy fájlra a számítógépén, és görgetni kezdi, miközben mi várunk. Haját a halántékánál majdnem kopaszra nyírta, és őszül, bár annyira nem is öreg. Mintha a több ezer hallgatóval való nyűglődés exponenciálisan öregítette volna. Valószínűleg így is van. És valószínűleg én is ezek közé az ősz hajszálatokat okozó hallgatók közé tartozom.

Mellettem Alice egyenesen és mozdulatlanul ül, de nekem idegességemben rángatózik a térdem. Miközben felliftezttem

a SASB második emeletére, gondolatban megírtam a „Ne rúgjon ki minket, uram!” kezdetű beszédemet. *Nem* megyek vissza Bentonville-be!

Főleg azok után nem, amit tegnap este láttam.

A dékán szóra nyitja a száját, de én megelőzőm:

– Mr. McKinnon...

– *Dr.* McKinnon, Miss Matthews.

A hangja olyan szigorú, hogy egy pillanatra kimegy a fejemből a begyakorolt beszéd. Összeszorítja az ujjait.

– Vagy McKinnon dékán úr. Megdolgoztam a címeimért.

Alice kényelmetlenül elmozdul a székében, és ajka vékony vonallá préselődik.

– Igen, természetesen. – Ugyanolyan hangnemben és akcentussal szólalok meg, ahogy a dékán. – McKinnon dékán úr. Először is, szeretném, ha tudná, hogy az én ötletem volt, hogy elhagyjuk a campust tegnap este, nem Alice-é...

McKinnon dékán kék szeme megvillan, és simán félbeszakít.

– Magához bilincselte Miss Chent, így kényszerítette, hogy önnel tartson?

Egymásra nézünk Alice-szel. Úgy fordította el a fejét, mint ha azt mondaná: *Fogd be, Bree!*

– Nem.

– Rendben. – A dékán egy másik fájlra kattint, és a képernyőn megjelennek a jegyeim meg a diákigazolványom. Fel sem pillantva továbbgörget. – Mert mi nem azzal foglalkozunk, hogy olyan diákokat neveljünk, akik nem tudnak önállóan gondolkodni. Noha Miss Chen tanulmányi eredményei kiválóak, sőt gyakorlatilag tökéletesek, ha valóban annyira passzív, hogy bárki szavára ugrik, és olyasmit tesz, ami akár a kirúgásához is vezethet, akkor nem is értem, mit keres itt.

Alice élesen beszívja a levegőt. Seggbe tudnám rúgni ezt az embert.

McKinnon dékán hátradől a székében, és nagyot sóhajt.

– Maguk kivételesen tehetséges diákok, különben nem lennének a harminc középiskolás között, akik előfelvételiként bejutottak hozzánk. Gyakori, hogy a korukbeli diákok, amikor megtapasztalják a felügyelet nélküli bentlakásos életet, hibákat követnek el. Szerencsére Durham megye seriffjének az irodája meglegedett egy figyelmeztetéssel, így megúsztak egy idé-

zést. Nekem sem áll szándékomban kirúgni magukat az intézményből. Tekintsék ezt az első és utolsó húzásuknak.

Ó, hála istennek! Mindketten megkönnyebbülve fellélegzünk.

– Azonban – villan meg McKinnon dékán szeme élesen – következményekkel jár a program rendelkezéseinek nyilvánvaló semmibevétele, illetve az, hogy a maguk által aláírt szabályokat durván megsértették.

Kinyitom a szám, de egy pillantással elhallgattat.

– A megbeszélésünk után telefonálni fogok mindkettőjük szüleinek, és a szemeszter hátralévő részében mentort jelölök ki a maguk számára. Egy másodéves előfelvételis hallgatót, aki kiemelkedő teljesítményt nyújt a programban, és remek döntéseket hoz.

Tátva marad a szám, és meleg kúszik fel a tarkómon.

– Nincs szükségünk bébicsőszre.

– Nekem úgy tűnik – húzza fel McKinnon dékán a szemöldökét –, hogy nagyon is van.

– Köszönöm, McKinnon dékán úr – mondja Alice csendesen.

– Távozzat, Miss Chen.

Mindketten felállunk, de a dékán nekem int, hogy maradjak.

– Miss Matthews, ön még maradjon egy pillanatra.

A gyomrom úgy süllyed le, mint egy horgony, mikor be-dobják a vízbe. Miért akarna egyedül beszélni velem? Alice tétozódik egy pillanatig, és a tekintetünk összeakad; aztán kilép az irodából, és az ajtó halkán kattant mögötte.

A dékán tüzetesen végigmér, és a beálló csendben az íróasztalán dobol az ujjaival.

Tamtadam, tamtadam. A szívem vadul dobog, amíg arra várok, hogy megszólaljon. Tudja, hogy mit láttam? *Tud* a Monda-születtekről?

– Norris helyettes jelentette, hogy maga...tegnap este tiszteletlenül viselkedett velem szemben.

Eltátom a szám.

– Tiszteletlenül viselkedtem? Alig szóltam hozzá. Ő az egyetlen, aki...

McKinnon dékán felemeli a kezét, hogy leállítson.

– Nincs mentség arra, ha valaki tiszteletlenül viselkedik a bűnüldöző szervekkel szemben. Nincs helye visszabeszélésnek.

– Én nem...

– Hagyja, hogy befejezzem!

Összeszorítom a fogaimat, és ökölbe szorított ujjaimat a combomhoz préselem. Alice passzív, én meg tiszteletlen? Fehéren izzó düh ég a gyomromban, a mellkasomban, az állkapocsomban.

– Szerencsére elmagyaráztam Norris helyettesnek, hogy ezek nehéz idők a maga életében, és az új környezet – leereszkedően mosolyog – nagyban különbözik attól, amit megszokott.

Amit megszoktam? Zúg a fejem. Először ott az a rasszista zsernyák, most meg a dékán *hisz* el neki mindent anélkül, hogy lehetőséget adna elmagyarázni, és...?

– Az édesanyja megbecsült öregdiákja ennek...

– Csak volt – javítom ki gondolkodás nélkül, mert az agyam épp igyekszik feldolgozni a társalgásunk fordulatait.

Lehajtja a fejét.

– Volt. Igen, persze. Az édesanyja megbecsült öregdiákja volt ennek az intézménynek. Zseniális tanuló: biokémiai vizsgálati eljárásokra vonatkozó szabadalmakat adott be, nagyszerű munkát végzett a talajtan területén. Nem ismertem őt személyesen, de körülbelül ugyanakkor voltunk itt egyetemisták.

Próbálok úrrá lenni a kezem remegésén, lassan beszívom levegőt. Felkészületlenül ért a támadás, de már összeszedtem magam. Becsukom a szemem, és elképzelem, ahogy a fal egyre nő és növekszik körülöttem.

– Csak azt akartam mondani, hogy őszinte részvétem a...

Kipattan a szemem.

– Nem vészett el – bukik ki belőlem.

A dékán összeszorítja a száját.

– Alice Chen kiváló diák. De maga, Miss Matthews... az édesanyja örökségével, a teszteken mutatott teljesítményével és a tanulmányi átlagával, azt mondanám, hogy magában még több potenciál rejlik. Ragyogó eredményeket érhet el.

Nem tudom, mit mondhatnék erre. Nem tudom, hogy tényleg képes vagyok-e azokra a ragyogó eredményekre. Tudom, hogy anya zseniális volt, de én nem vagyok az anyám. A dékán a mögöttem lévő ajtó felé int a tekintetével.

– A kijelölt mentor még ma felveszi magával a kapcsolatot. Leléphet.

A frusztrációtól és a megaláztatástól egyaránt szédülve kisurranok az ajtón. Alice, aki egyenes háttal a folyosó végén lévő padon ül, hirtelen felugrik. Ahogy közelebb megyek, látom, hogy a szeme vörös, az arca könnyektől csillog.

Reszkető ujjai között egy gyűrött fehér zsebkendőt szorongat, amiből már csaknem kötelet csavart.

– Alice – kezdem, visszapillantva a dékán ajtajára –, nem fogod elhinni, mi történt odabent. Ki vagyok akadva.

– *Te* vagy kiakadva? – Mély levegőt vesz. – Szerinted *én* hogy érzem magam?

Megijedek, és összezavarodom a dühkitörésétől.

– Nem rúgnak ki minket. Minden oké.

– Semmi sem oké!

Egyik kezét a szájára tapasztja, hogy elfedje a mellkasából felszakadó zokogást.

A válla felé nyúlok, de Alice elhúzódik tőlem.

– Én...

– A tegnap este nem volt *oké!*

A hangja visszhangzik az üres igazgatási épület folyosóján, ide-oda pattog a fülkék és a csempepadló között.

– Majdnem *kirúgtak minket*. A szüleim *kibeleznének*, ha ilyesmi történne velem. Éppen elég katasztrófa lesz az is, ha felhívja őket a dékán!

Friss könnyek csorognak le az arcán.

– Tudom, de...

– Nem mindenki olyan jó az iskolában anélkül, hogy tanulna, mint te, Bree. Másoknak keményen kell dolgozniuk. *Nekem* keményen kellett dolgoznom azért, hogy bejussak ide. Ez volt az álmom... mióta is? Mióta csak az eszemet tudom. És ezt te is *pontosan tudtad*.

Felemelem a kezem.

– Ne haragudj! Nem megyünk ki a campusról soha többé.

– Rendben.

Megrázom a fejem.

– De bizonyos értelemben örülök, hogy megtettük, mert valami *nagyon furcsa* dolog folyik ebben az iskolában. Tegnap este ott volt ez a srác...

– Most komolyan témát váltasz? – lép hátra Alice. – Hogy egy srácról mesélj?

– Nem! – kiáltok fel. – Nem figyelsz rám...

– Ezért viselkedsz így? Valami srác miatt? Most már az iskola csak egy nagy buli a számodra? – A szeme tágra nyílik, de a hangja hidegen cseng, mintha pont most kapott volna rajta, hogy elloptam valamit, vagy puskáztam egy teszten. – Ez az, nem? Ezért jelentkeztél azokra az órákra.

Pislogok.

– Hogy mi?

Keserűen felkacag.

– Angol 105: Szövegalkotás és retorika? Ne *már*, Matty! Álmodból felkeltve is megírod a dogákat, soha életedben nem készültél még egy beszédre sem, és mégis ötöst kapsz. Biosz 103: Bevezetés a piemonti növények világába? Anyukád botanikus volt! Korábban nem szóltam erről semmit, de most már mindent értek. Mindenféle *potyatantárgyat* vettél fel, alig figyeltél oda a campuslátogatáson, és most bajba keversz minket. Te csak szórakozol itt, nem igaz?

Szégyen ég a gyomromban. Szégyen és zavarodottság. Nem *potyatantárgyakat* vettem fel. Talán nem olyan nehezek, mint mások, amiket választhattam volna, de *már* az is nehéz, hogy egyáltalán itt vagyok. Fenntartani a falat, elrejtetni Új Breet, és most a varázslat. Harag robban ki a szégyenből, és hamar semmissé is teszi azt. Alice nem is tudja, hogy Új Bree egyáltalán létezik. Alice nem tud erről semmit!

– Nem kellett volna a kőbányába jönnöd – vágom az arcába. – Mondhattál volna nemet is.

Felnyög.

– Egész nyáron így viselkedtél. Mintha semmi sem számítana. Nem hagyhattalak *egyedül* Charlotte Simpsonnal!

– Most már a bébiszitterem vagy?

– A tegnapi este után elég egyértelmű, hogy szükségem van egyre! Ha te... – Megtorpan, és elfordítja a tekintetét, az állkapcsa összeszorul a szavak körül, amelyeket visszatart.

Széttárom a kezem.

– Mondd ki, amit akarsz, Alice!

Elfordul.

– Akkor jelentkeztünk, amikor anyukád még élt... Tudom, hogy a dolgok már nem ugyanolyanok számodra, mint azelőtt. Próbálok megérteni, de ha te nem akarsz itt lenni, ha nem veszed ezt komolyan, akkor talán haza kéne menned.

Olyan, mintha pofon vágott volna. Forró könnyek törnek elő a szememből.

– Hazamenni? Pontosan minek menjek haza? Menjek vissza, és legyek az a lány, akinek meghalt az anyja abban a kis, pletykás városban? Carolina a közös álmunk volt.

Visszanéz rám, és látom a szemében: valamikor az elmúlt huszonnégy órában már elképzelte, hogy egyedül csinálja végig. Nélkülem.

A fal egyre nagyobbra nő bennem. Hagyom, hogy olyan magasra és szélesre nyúljon, hogy ne lássam a tetejét vagy a széleit. A korlát olyan tökéletesen a helyére csúszik, hogy az arcom összes izma egyszerre válik mozdulatlaná. Egy sík és áthatolhatatlan felületet képzek el, és érzem, hogy én magam is áthatolhatatlanná válok.

– Most én jövök. Mi lenne, ha felnőnél, és élnéd az életed, ahelyett, hogy engem hibáztatsz a döntéseidért?

Alice hátralép, és a hangjában hallható törés egyenesen a szívemig hatol.

– Nem tudom, ki vagy most, Bree. – Egy pillanatig még bámul rám, aztán lehajol, és összeszedi a holmiját.

Se moccanni, se megszólalni nem tudok.

Tehetetlenül nézem, ahogy elsétál.